

Ενότητα 4^η Τα πλεονεκτήματα της ειρήνης

Ἄρ' οὖν ἂν ἐξαρκέσειεν ἡμῖν,	Ἄραγε, λοιπόν, θα ήταν αρκετό σ' εμάς,
εἰ τὴν πόλιν ἀσφαλῶς οἰκοῖμεν	και να διοικούμε την πόλη με ασφάλεια
καὶ τὰ περὶ τὸν βίον εὐπορώτεροι γιγνοίμεθα	και στα σχετικά με τη ζωή να γινόμαστε πιο πλούσιοι
καὶ τὰ τε πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ὁμοιοῖμεν	και να έχουμε ομόνοια μεταξύ μας
καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν εὐδοκιμοῖμεν;	και να χαίρουμε εκτίμησης μεταξύ των Ελλήνων;
Ἐγὼ μὲν γὰρ ἡγοῦμαι τούτων ὑπαρξάντων	Γιατί εγώ βέβαια νομίζω ότι αν γίνουν αυτά
τελέως τὴν πόλιν εὐδαιμονήσιν.	η πόλη ολοκληρωτικά θα ευτυχήσει.
Ὁ μὲν τοίνυν πόλεμος ἀπάντων ἡμᾶς τῶν εἰρημένων ἀπεστέρηκεν·	Ο πόλεμος λοιπόν, μας έχει στερήσει από όλα αυτά που έχουν λεχθεί
καὶ γὰρ πενεστέρους ἐποίησεν καὶ πολλοὺς κινδύνους ὑπομένειν ἠνάγκασεν	και φτωχότερους μας έκανε και μας ανάγκασε να ανεχόμαστε πολλούς κινδύνους
καὶ πρὸς τοὺς Ἑλληνας διαβέβληκεν καὶ πάντας τρόπους τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς.	και μας έχει συκοφαντήσει στους Έλληνες και μας έχει ταλαιπωρήσει με κάθε τρόπο.
Ἦν δὲ τὴν εἰρήνην ποιησώμεθα,	Αν όμως συνάψουμε την ειρήνη,
μετὰ πολλῆς μὲν ἀσφαλείας τὴν πόλιν οἰκήσομεν,	θα κατοικήσουμε την πόλη με πολλή ασφάλεια,
ἀπαλλαγέντες πολέμων καὶ κινδύνων καὶ ταραχῆς,	αφού απαλλαγούμε από πολέμους και κινδύνους και διχόνοιες,
καθ' ἐκάστην δὲ τὴν ἡμέραν πρὸς εὐπορίαν ἐπιδύσσομεν,	και κάθε μέρα θα γινόμαστε πιο εύποροι,
ἀδεῶς γεωργοῦντες καὶ τὴν θάλατταν πλέοντες	χωρίς φόβο καλλιεργώντας τη γη και πλέοντας τη θάλασσα
καὶ ταῖς ἄλλαις ἐργασίαις ἐπιχειροῦντες	και ασχολούμενοι με τα άλλα επαγγέλματα
αἱ νῦν διὰ τὸν πόλεμον ἐκλελοίπασιν.	τα οποία έχουν εκλείψει εξαιτίας του πολέμου.
Ὅψόμεθα δὲ τὴν πόλιν διπλασίας μὲν ἢ νῦν τὰς προσόδους λαμβάνουσαν,	Και θα δούμε την πόλη να αποκτά διπλάσια έσοδα απ' ό,τι τώρα
μεστήν δὲ γιγνομένην ἐμπόρων καὶ ξένων καὶ μετοίκων,	και να γεμίζει από εμπόρους και ξένους και μετοίκους,
ὧν νῦν ἐρήμη καθέστηκεν.	από τους οποίους τώρα έχει ερημωθεί.
Τὸ δὲ μέγιστον· συμμάχους ἔχομεν ἅπαντας ἀνθρώπους,	Και το σημαντικότερο· θα έχουμε συμμάχους όλους τους ανθρώπους,
οὐ βεβιασμένους, ἀλλὰ πεπεισμένους.	όχι εξαναγκασμένους, αλλά με τη θέλησή τους (έχοντας πεισθεί).

Ἴσοκράτης, Περί ειρήνης 19-21

Παράλληλα κείμενα
Πρώτο παράλληλο κείμενο

Ο Βακχυλίδης, ο οποίος περιλαμβάνεται στον Κανόνα των εννέα μεγάλων λυρικών, ασχολήθηκε με πολλά είδη της λυρικής ποίησης (έγραψε παιάνες, ύμνους, υπορχήματα, διθυράμβους, επινίκια τραγούδια κ.ά.). Στο παρακάτω απόσπασμα, που ανήκει σε έναν παιάνα, ο ποιητής περιγράφει εικόνες της ανθρώπινης ζωής σε περίοδο ειρήνης.

Μετάφραση	Μετάφραση
τίκτει δέ τε θνατοῖσιν εἰ- ρήνα μεγαλάνορα πλοῦ- τον καὶ μελιγλώσσων ἀοιδᾶν ἄνθεα δαίδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν, θεοῖσιν αἶθεσθαι βοῶν ξανθᾶ φλογί μηρί' εὐμάλλων τε μήλων, γυμνασίων τε νέοις αὐ- λῶν τε καὶ κώμων μέλειν. Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπασιν αἰθᾶν, ἀραχνᾶν ἴστοι πέλονται, ἔγχεα τε λογχωτὰ ξίφεα τ' ἀμφάκεα δάμναται εὐρώς. ----- χαλκεᾶν δ' οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ συλᾶται μελίσφρων ὑπνος ἀπὸ βλεφάρων ἄωρος ὃς θάλπει κέαρ. Συμπόσιων δ' ἑρατῶν βρίθοντ' ἄγυιαι, παιδικοὶ θ' ὕμνοι φλέγονται.	Για τους θνητούς γεννά η μεγάλη Ειρήνη πλούτη και τραγουδιών γλυκόφωνων ανθούς. Πάνω στους πλουμιστούς βωμούς, στην ξανθή φλόγα, καίονται για τους θεούς, σαν είναι ειρήνη, μηριά βοδιών, πυκνόμαλλων προβάτων, και τότε ο νους των νέων είναι στους κώμους, στο παίξιμο του αυλού και στις παλαισטרές. Τα σιδεροδεμένα χερούλια των ασπίδων αραχνιάζουν, σκουριά σκεπάζει τα δίκωπα σπαθιά, τις λόγχες των δοράτων. ----- Οι σάλπιγγες οι χάλκινες πια δε βαράνε, δεν κλέβουν απ' τα μάτια το γλυκό τον ύπνο της αυγής, που τις καρδιές ζεσταίνει. Ευφρόσυνα συμπόσια είναι γεμάτοι οι δρόμοι και, φλόγες, παιδικοί ξεχύνονται ύμνοι. (Μετάφραση: Θρ. Σταύρου)

Δεύτερο παράλληλο κείμενο

Ο Θουκυδίδης αναφέρει ότι κατά τη διάρκεια του Πελοποννησιακού πολέμου η δημοκρατική παράταξη μιας πόλης καλούσε σε βοήθεια τους Αθηναίους και η ολιγαρχική τους Λακεδαιμονίους, με αποτέλεσμα να ξεσπούν εμφύλιες διαμάχες. Στο παρακάτω απόσπασμα περιγράφονται οι ακρότητες στις οποίες οδήγησε ο εμφύλιος πόλεμος στην Κέρκυρα.

Κείμενο	Μετάφραση
Πᾶσά τε ἰδέα κατέστη θανάτου, καὶ οἷον φιλεῖ ἐν τῷ τοιούτῳ γίνεσθαι, οὐδὲν ὅτι οὐ ξυνέβη καὶ ἔτι περαιτέρω. Καὶ γὰρ πατὴρ παῖδα ἀπέκτεινε καὶ ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἀπεσπῶντο καὶ πρὸς αὐτοῖς ἐκτείνοντο, οἱ δὲ τινες καὶ περιοικοδομηθέντες ἐν τοῦ Διονύσου τῷ ἱερῷ ἀπέθανον. Θουκυδίδης, Ἱστορίαι 3.81.5	Και κάθε είδους φόννοι διαπράχθηκαν και όπως συνηθίζεται να συμβαίνει σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν υπάρχει τίποτε που να μη συνέβη (στην Κέρκυρα) και ακόμη περισσότερα. Και γιατί πατέρας σκότωνε το παιδί του και (κάποιοι) απομακρύνονταν με τη βία από τα ιερά και κοντά σε αυτά φονεύονταν και μερικοί, αφού χτίστηκαν, πέθαναν μέσα στο ιερό του Διόνυσου.

Τρίτο παράλληλο κείμενο

Ο Θουκυδίδης σχολιάζει στο παρακάτω απόσπασμα πώς διαφοροποιείται η συμπεριφορά των ανθρώπων σε περίοδο πολέμου.

Κείμενο	Μετάφραση
ἐν μὲν γὰρ εἰρήνῃ καὶ ἀγαθοῖς πράγμασιν αἱ τε πόλεις καὶ οἱ ἰδιῶται ἀμείνους τὰς γνώμας ἔχουσι διὰ τὸ μὴ ἔς ἀκουσίους ἀνάγκας πίπτειν· ὁ δὲ πόλεμος ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν βίαιος διδάσκαλος καὶ πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὁργὰς τῶν πολλῶν ὁμοιοῖ. Θουκυδίδης, Ἱστορίαι 3.82.2-3	Γιατί κατά τη διάρκεια της ειρήνης και σε περίοδο ευημερίας και οι πόλεις και οι πολίτες έχουν ηπιότερες ἀπόψεις, επειδὴ δεν τους πιέζουν φοβερὲς ἀνάγκες. Ενὼ ο πόλεμος, επειδὴ αφαιρεῖ την καθημερινή εὐπορία (τις ευκολίες της καθημερινῆς ζωῆς) εἶναι βίαιος δάσκαλος και εξομοιώνει την ψυχική διάθεση των ἀνθρώπων με την πολεμική κατάσταση που ἐπικρατεῖ ἐκείνη τη στιγμή.